

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ZLOMENÉ SRDCE

Kam zmizela?
Co věděla?

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ZLOMENÉ SRDCE

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený

TIM WEAVER

**ZLOMENÉ
SRDCE**

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2016
Translation © Alžběta Lexová, 2017
Cover © Book Makers, 2017
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-008-6 (PDF)

Pro Lucy

00:00:01

Obraz se zaostřuje.

Ray Callson, detektiv ve výslužbě, sedí na židli ve všední, téměř nevybavené místnosti s bílými zdmi. Za dokořán otevřenými okny se rýsuje panorama centra Los Angeles, jehož mrakodrapy se na kameře slévají v petrolejově modrý šum. Callson si bere nabízený mikrofon. Zpoza kamery se ozve zkreslený hlas. „Prostě si to připněte na košili.“

Callson poslechne, napřímí se a uhladí si šedé vlasy rozdělené na straně dokonalou pěšinkou. Je to stále pohledný šedesátník. Jeho dohledka oholenou tvář zdobí udržovaný knírek a jasně zelené oči podkreslují žluté stíny – odrazy přídavného světla kamery. Během čekání si několikrát odkašle a podívá se na hodinky.

„Můžeme?“

„Ovšem,“ odpoví Callson.

Kamera s tichým hučením začne nahrávat.

„Můžete se na úvod představit?“

Callson si znovu odkašle a promluví: „Jmenuju se Raymond J. Callson. Třicet dva let jsem sloužil u Losangeleský policie.“

„Co přesně jste měl na starosti?“

„Většinu té doby jsem strávil v oddělení vražd.“

„Bavilo vás to?“

„Bavilo?“ Pokrčí rameny. „Nevím, jestli je zrovna tohle to správný slovo.“

„Proč ne?“

„Podle mě se nikdo nedá k policii, a k vraždám už vůbec ne, s tím, že si od toho slibuje zábavu. Chci říct, vídáte lidi, který někdo znásilnil, pobodal, zastřelil... Zní vám to jako něco, u čeho by se člověk bavil?“

Zpoza kamery se neozve žádná odpověď.

Callson znovu pokrčí rameny. „Každý dělá to, co musí.“

„Chtěl jste někdy dělat něco jiného?“

„Jak to myslíte?“

„Uvažoval jste o změně povolání?“

Callson se zhluboka nadechne, jako by si stejnou otázku položil už nesčetněkrát, a stále na ni neznal odpověď. „Jasně. Jsou chvíle, kdy vás napadne ‚co by kdyby‘. Táta pracoval v krajských veřejných službách. Sem tam jsem se protáhl pod páskou kolem místa činu a při pohledu na to, co dokáže jedna lidská bytost udělat druhý, jsem si říkal: ‚Co tu, k čertu, pohledávám? Klidně jsem mohl sekat trávu v MacArthurově parku.“ Nadzvedne koutky úst, jeho úsměv však postrádá veselí. „Vlastně jsem si to říkal docela často.“

„Ale nikdy jste to neudělal.“

„Neudělal co?“

„Nikdy jste nedal výpověď a nešel sekat trávu do MacArthurova parku.“

„Ne,“ přikývne, „dál jsem jezdil na místa činu.“

„Na kolika vraždách jste pracoval?“

„Během dvaatřiceti let?“ Callson dlouze vydechne. „Netuším. To vám nepovím. Tisíc, dva tisíce? Opravdu nemám ponětí. Nejpresnější bude nejspíš odpověď ‚hodně‘. Los Angeles bylo – vlastně pořád je – dost násilný město.“

„Uvázly vám některé z těch případů v paměti?“

Callson podle všeho otázku slyšel, přesto neodpoví.

„Pane Callsone?“

Ticho.

„Pane Callson, vybavíte si některý z nich?“
Velmi pomalu začne přikyvovat. Oči upírá kamsi za kameru. „Jo,“
řekne. „Na jeden nezapomenu nikdy.“

ČÁST PRVNÍ

1

Srdcová královna byla dvoupodlažní hospoda na Seymour Place, jižně od stanice metra Marylebone. Interiér zdobily stejné glazované terakotové dlaždice, jaké pokrývaly stanice metra po celém městě, a tudíž tam bylo o fous chladněji než venku – ale opravdu jen o fous. Už několik týdnů panovalo téměř nesnesitelné vedro, v němž se tepny a žíly města – všechny budovy, chodníky i okenní tabule odrážející sluneční paprsky – bez oddechu škvařily, až se nakonec, na samém sklonku srpna, zdálo, že před horkem není úniku. Klimatizační jednotka v lokále jela na plný výkon a podél barového pultu stálo několik přídavných větráků, ale nic z toho nepomáhalo.

Číšník mě uvedl k prostřenému stolu pro dva v zadní části místnosti, s výhledem na udržovanou zahradu. Objednal jsem si pivo, vytáhl z tašky laptop a připojil se k místní wi-fi. Sotva jsem otevřel prohlížeč, rozvibroval se mi mobil. Předpokládal jsem, že mi volá ta, s níž jsem se tu měl setkat – Melanie Crawová. Když měla zpoždění – což se stávalo jen zřídka – a volala po smluveném čase, bylo to většinou proto, aby se omluvila, protože jí do toho něco přišlo a schůzku nestihne. Ale nebyla to Crawová. Ani žádný z mých uložených kontaktů. Ba co víc, dokonce se vůbec nejednalo o britské číslo.

Byl to telefonát ze Států.

Na webu jsem uváděl své kontaktní údaje a před třemi lety mě případ zavedl do Nevady. Tehdy jsem v okolí Las Vegas navázal několik

kontaktů, byť jsem s nimi mluvil jen jednou za uherský rok. Jenže tohle číslo nemělo předvolbu 702, tudíž nebylo z Vegas, a když jsem v rychlosti volačku – 952 – zadal do vyhledávače, zjistil jsem, že patří jedné oblasti v Minnesotě, jihovýchodně od Minneapolis. Znáám někoho v Minneapolis?

Zvědavě jsem stiskl *Přijmout*.

„David Raker.“

„Zdravím, pane Rakere.“ Ženský hlas. Zněla překvapeně, jako by nečekala, že hovor vezmu. „Jmenuji se Wendy Fisherová. Snad vás neruším.“

Wendy Fisherová. Převaloval jsem si to jméno v hlavě a snažil se ho zařadit. Byl jsem si jistý, že ho slyším prvně v životě. Neznal jsem ji, ani nikoho jiného, kdo by žil v téhle části USA.

„Omlouvám se, že vás přepadám takhle zčistajasna,“ pokračovala, „ale... ehm... chtěla jsem se zeptat, jestli byste mi nevěnoval pár minut.“ Jako by mi četla myšlenky – vzápětí dodala: „Nikdy jsme se nesetkali. Neznáme se.“

„Fajn. Co pro vás můžu udělat, Wendy?“

„Já... hm... potřebuju... Doufala jsem...“

Došlo mi, že její váhavost nemá nic společného s tím, že jsem ji přijmutím hovoru zaskočil. To, jak přerývaně mluvila a jak se jí slova zadržávala v krku, nesouviselo s překvapením. Byla rozrušená, zoufalá. Stejně emoce jsem slyšel už nesčetněkrát, při každém případě, který jsem kdy vzal.

„Pohřšujete někoho?“

„Ano,“ řekla a na okamžik se zarazila. „Moje sestra Lynda zmizela loni v říjnu. Nevím co dělat... Netuším, co ještě můžu udělat.“

Jakmile zmínila sestřino jméno, hlas se jí rozechvěl. Chvilku jsem mlčel, aby se mohla dát trochu do kupy, a mezitím jsem studoval mapu Minnesoty.

„Vidím, že voláte ze Středozápadu.“

„Správně,“ potvrdila a využila té příležitosti k znovunalezení rovnováhy. „Jsem v Lakevillu, asi čtyřicet kilometrů jižně od Minneapolis.“

„Minneapolis je od Londýna dost daleko, Wendy.“

„Já vím,“ vyhrkla. „Já vím.“

„Pokud voláte, abyste mě požádala o pomoc, pak tohle situaci docela komplikuje.“

Dech se jí zadrhl a po chvílce ze sebe vysoukala jen: „Aha.“

„Bydlel jsem a pracoval na obou pobřežích, takže Státy trochu znám, a kdybyste žila v New Yorku, Washingtonu nebo Los Angeles, bylo by to o něčem jiném, ale Minneapolis? Tam jsem nikdy nebyl. Někdo místní by vám určitě pomohl víc.“

„Moje sestra žije v Anglii.“

Vstřebal jsem to. „Rozumím.“

„Lynda strávila v Evropě většinu života.“ Pomalu se jí vracela sebejistota a začala mluvit plynuleji. „Našla jsem vás na netu, vygooglila jsem si vaše jméno a přečetla si o případech, na kterých jste pracoval. O lidech, které jste našel. Viděla jsem reportáže na CNN a Fox News. Viděla jsem, co se vám stalo, když jste přijel do Vegas. Na něco dalšího jsem narazila na BBC – ohledně případu, na němž jste pracoval loni. Napadlo mě, že jestli někdo dokáže najít Lyn, pak jste to vy.“

Mlčel jsem.

„Pomůžete mi, pane Rakere?“

„Říkejte mi Davide.“

„Davide,“ opravila se tiše. „Mám pocit, že je to všechno mimo můj dosah. Nevím, co bych ještě mohla udělat. Policie se nikam nedostala. Pro ně je moje sestra možná jen číslo na složce, ale pro mě je vším. Od loňského října o ní nikdo neslyšel a já... Hrozně moc mi chybí.“ Následovala tíživá odmlka a popotáhnutí. „Mám něco našetřeno. Můžu vám zaplatit. Prosím, pomozte mi.“

Podíval jsem se z okna hospody, jímž dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Tohle byla vždycky ta nejtěžší část: slyšet zoufalství v jejich hlase a to, jak se promítalo do otázky peněz. Zaplatím vám, co si řeknete. Dám vám všechno, co mám.

Jen je najděte.

Co však netušili, nebo se to možná vědomě rozhodli nevidět, bylo, že jsem to nedělal pro peníze. Jasně, musel jsem platit účty, asi jako každý, ale tuhle práci jsem potřeboval i z jiných, méně zřejmých důvodů. Když mi před šesti lety zemřela žena, práce mi pomohla se s její smrtí vyrovnat a truchlit po ní. Pohřešovaní se stali mým záchranným lanem.

Dnes už pro mě byli stejně nepostradatelní jako vzduch.

V případě Wendy Fisherové jsem ale váhal, protože jsem si uvědomoval možné problémy, které by s sebou tenhle závazek přinášel. Bydlela tisíce kilometrů daleko a pátrání po zmizelých z velké části stálo na tom sednout si s jejich blízkými a důkladně sledovat, jak reagují na určité otázky. Skype neměl šanci přenést drobné nuance výrazu pohnutí, zármutku a bolesti.

„Pane Rakere?“

Vrátil jsem se do přítomnosti. „Jo, jsem tady.“

„Pomůžete mi?“ zeptala se.

„Ještě nevím, Wendy.“

Odmlčela se. Moje odpověď ji evidentně rozhodila.

„Říkala jste, že se vaše sestra jmenuje Lynda?“

„Ano,“ přisvědčila tiše a stále trochu zraněně. „S tvrdým y.“

„A příjmení?“

„Korinová. Lynda Korinová.“

„A žila v Británii?“

„Ano. Přestěhovala se tam v osmdesátém čtvrtém. Předtím žila ve Španělsku. Odjela do Evropy na začátku sedmdesátých let – zamilovala si to tam, a tak se rozhodla zůstat.“

„A kolik jí je teď?“

„Šedesát dva – skoro šedesát tři. Za měsíc má narozeniny. Třináctého září.“

„Dobře. A kdy zmizela?“

„V úterý osmadvacátého října.“

Dneska bylo šestadvacátého srpna, takže byla neznámá skoro deset měsíců.

„Kde ji viděli naposledy?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jste někdy o Stoke Pointu?“

„Ne.“

„Já tam nikdy nebyla, ale hodně jsem si o něm zjistila. Viděla jsem fotky. Je to takový vyhlídkový bod na jihozápadě Anglie. Tuším v Somersetu, na tamějším pobřeží, pár kilometrů severně od... ehm...“ Odmlčela se a já slyšel, jak listuje papíry. „Vydržte vteřinku. Ehm... Od Weston-super-Mare.“

„Fajn. Weston znám.“

„Tam policie našla Lyndino auto.“

„Opustila ho?“

„Vypadalo to tak. Auto bylo zamčené. Kabelku a mobil nechala v palubní přihrádce. Ale klíčky ležely v trávě kousek od toho místa.“

„Zahodila je?“

„Ano. Netuším proč.“

Nic jsem na to neřekl, protože jsem před ní nechtěl spekulovat – ale jeden důvod mě napadl hned: *Korinová je nezahodila. Nebyla tam sama.*

„Viděl ji toho dne někdo?“

„Ne,“ opáčila Wendy.

„Žádní svědci?“

„Ne.“

„A co záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Nic.“

„Nebyly tam kamery?“

„Měli *jednu* kameru.“

„A ta ji nezabrala?“

Na okamžik se odmlčela. „To je právě to zvláštní.“

„Jak to myslíte?“

„Na to místo vede jediná cesta.“

„Jasně.“

„Bezpečnostní kamera ji zachytila u vstupní brány, když šla tam – ale už se nevrátila. Nikdy odtamtud neodešla. Ani po svých, ani autem, ani v autě někoho jiného. Zmizela beze stopy. Jako kdyby se ve chvíli, kdy prošla tou branou, úplně vypařila.“

2

Zničehonic jsem si uvědomil, že jsem automaticky a bezmyšlenkovitě otevřel na laptopu nový dokument. Vytvořil jsem ho zcela podvědomě, navzdory tomu, jak nepraktická byla vzdálenost mezi námi. A rovnou jsem si do něj začal dělat poznámky: věk Lyndy Korinové, datum a okolnosti jejího zmizení.

Jako by se vypařila.

„Neobjevili po ní žádnou stopu?“ ujišťoval jsem se.

„Ne,“ řekla Wendy. „Nic.“

„Kdo nahlásil její zmizení?“

„Já. Vyplnila jsem hlášení o pohřešované osobě druhého listopadu, když se mi pět dní neozvala, ale vaši lidé našli její auto až desátého.“

„S kým jste to hlášení vyplňovala?“

„S policisty z avonského a somersetského okrsku. Byla jsem vzhůru celou noc, abych je zastihla, sotva přijdou do práce. Mluvila jsem s jakýmsi důstojníkem – Stewart Wolstenholme se jmenoval. Potom ten případ přešel k někomu jinému – k detektivu konstábluvi Raymond Whiteovi. Ten se vyznal o něco víc než ten předchozí, Wolstenholme – byl starší, zkušenější a tak. Přesto ji ani on nedokázal najít. A teď je prostě...“ Její hlas se vytratil.

Zapomenutá.

Ztracená.

„Kdy jste s detektivem Whitem mluvila naposledy?“

„Před dvěma nebo třemi měsíci. Zavolal mi, aby mi oznámil, že pro mě nemá žádné nové informace, byť po ní stále pátrají. O tom ale dost pochybuju.“

„Proč?“

„Podle mě to byly jen prázdné řeči. Nechala jsem mu pět vzkazů, než se vůbec uráčil mi zavolat zpátky. *Já* uháněla *jeho*. Vždycky se mnou jednal velmi slušně, ale bylo zřejmé, že pro něj tenhle případ není nejdůležitější. Poznala jsem to na něm.“ Zarazila se a hlas se jí zachvěl slzami. „Vím, že toho mají nad hlavu. Nepochybně jsou zavaleni prací. Ale já si za posledních deset měsíců prošla peklem.“

„Měla Lynda nějaké potíže?“ zeptal jsem se jemně.

„Ne. Vůbec ne. Finančně na tom byla dobře. Vlastní dům v Mendip Hills, ale hypotéku má už dávno splacenou. Párkrát jsem ji tam navštívila. Je opravdu krásný. Má nádherný výhled na jezero a ze všech stran ho obklopuje příroda. Lynda má solidní důchod, a navíc stále pracovala – na zkrácený úvazek vedla několika místním podnikům účetnictví... Měla se dobře. Byla šťastná.“

„Řekla vám to?“

„Co máte na mysli?“

„Řekla vám, že se cítí šťastná?“

„Psaly jsme si každý den. Párkrát do týdne jsme si volaly přes skype. Nikdy jsem z ní neměla pocit, že by ji něco trápilo nebo byla rozrušená, a upřímně si myslím, že kdyby ano, svěřila by se mi. Nebo bych to na ní aspoň poznala.“

Možná, napadlo mě. A možná taky ne.

„To místo, odkud zmizela...“ navázal jsem.

„Stoke Point.“

„Ano, správně. Co o něm víte?“ Zadal jsem ho do googlu.

„Co o něm vím?“ zopakovala a nadechla se skrz zuby. „Obávám se, že nejsem žádný odborník. Viděla jsem satelitní snímky a několik fotografií. Můžu vám toho říct jen málo.“

„Nevadí, do toho.“

„No, vypadá odlehle. Parkoviště je na konci tříkilometrové pobřežní cesty – je to slepá ulice, takže odtamtud musíte jet stejnou cestou. Na druhé straně parkoviště je ten výběžek do moře – měří tuším něco kolem osmi set metrů. Nemyslím si, že to je... víte jak... místo pro sebevrahy.“

To poslední slovo ze sebe sotva vypáčila.

„Četla jsem, že ten poloostrov leží jen čtyři a půl metru nad úrovní moře a na obou stranách je zhruba čtyř až pětimetrový pruh skal a kamení, než se vůbec dostanete k okraji vody.“ Zarazila se a vydechla, jako by jí myšlenka na to, co tam její sestra mohla dělat, a tíha obav zalepily hrdlo.

„Jde o to,“ pokračovala tiše, „že kdyby se odtamtud někdo rozhodl vrhnout do moře, maximálně by si zlomil pár kostí, ale jinak nic.“

„Nezdá se, že by podle vás měla Lynda sebevražedné sklony.“

„Ne. To opravdu ne.“

„Říkala jste, že u vjezdu je jedna bezpečnostní kamera?“

„Tak mě o tom informovala policie.“

„Určitě tam žádné další nejsou?“

„Ptala jsem se na to detektiva Whitea, a ten tvrdil, že ne. Jediná kamera je prý nainstalovaná u vstupní brány. Poslal mi e-mailem několik snímků z toho videa: rozhodně je na nich Lyn. Její auto. Sedí za volantem. Je to ona.“

„A pak už nic?“

„Ne. Prostě se vypařila.“

„Nemohla odejít jinudy?“

„Podle mě ne. Z toho, co mi řekl detektiv White, a z toho, co jsem sama zjistila na netu, jsem pochopila, že se vjezd na parkoviště u Stoke Pointu nachází na konci kamenného mostu, který ten poloostrov spojuje s pobřežní silnicí na pevnině. I kdyby šla pěšky,

pořád by musela jít stejnou cestou. A kamera by ji zachytila, jak při odchodu přechází most.“

„A co jiné cesty? Neviděl ji někdo nastupovat do loďky, nebo k nějaké plavat?“

„Jak jsem řekla, žádné svědky nenašli.“

„Takže ji někdo mohl vyzvednout na lodi?“

„Podle toho, co jsem četla, to vypadá nepravděpodobně. Nevím to úplně jistě, ale myslím, že kdokoli, kdo by ji chtěl vyzvednout na lodi, by dost riskoval. Podle časové stopy na videu Lyn na parkoviště přijela po deváté ráno. Podle detektiva Whitea tou dobou už musel být odliv a v téhle části země prý po sobě zanechává jen spoustu bahna, které připomíná tekutý písek.“

Měla pravdu: střídání přílivu a odlivu způsobovalo, že se z rozsáhlých úseků Bristolského kanálu za odlivu stávaly bažiny. Rozhodně by tam nikdo nemohl proplout s loďkou a pěšky to bylo také nebezpečné.

Tak kam Lynda Korinová šla?

„Poslal vám detektiv White ještě něco?“

„Pár fotek. Mám od něj několik e-mailů.“

„Nic víc?“

Dlouze vydechla. „Nic víc. O Stoke Pointu vím jen to, co jsem se sama dočetla a co mi řekli. Kéž bych věděla víc. Kéž bych tam mohla zajet osobně. Jenže nemůžu na bůhvíjak dlouho opustit manžela, děti a vnoučata – to nejde. Svou sestru nade všechno zbožňuju, ale nemůžu si dovolit několik měsíců kočovat Anglií a hrát si na detektiva...“ Krátké a zoufalé odfrknutí o jejím zármutku vypovídalo jasněji než jakákoli slova. „Ani nevím, kde bych měla začít. Nejsem polda, prokrista. Pracuju jako zdravotní sestra. Proto jsem zavolala vám.“

Vzhlédl jsem od laptopu a střelil pohledem ke dveřím, kde se sluncem v zádech stála Melanie Crawová.

„Dám vám všechno, co mám,“ pokračovala Wendy, „každý dolar, do posledního centu. Nejsem zrovna milionářka, ale pro Lyn bych obětovala cokoli. Udělám, co bude v mých silách, abych vám s pátráním pomohla. Prosím, Davide, najděte ji.“

Zamyslel jsem se nad tím. Ale ne nadlouho.

„Máte doma nějaký skener, Wendy?“

Zdálo se, že ji ta otázka na okamžik vykolejila.

„Počítačový skener? Ano, mám.“

„Tak mě teď dobře poslouchejte – potřebuju od vás toto: naskenujte všechno, co jste dala dohromady a co souvisí s Lyndiným zmizením. Pošlete mi to e-mailem, spolu s materiály, které vám poskytl detektiv White. Podívám se na to a později vám zavolám.“

„Ach, děkuju,“ vyhrkla. „Tak moc vám děkuju.“

Slyšel jsem, jak se jí chvěje hlas, ještě než tu větu dokončila, a další příval děkvných slov už doprovázel úlevný pláč.

3

„Já vím,“ řekla namísto pozdravu Melanie a posadila se ke stolu. „Mám příšerné zpoždění.“

Vstal jsem a políbil ji na tvář. Byla štíhlá a elegantní. Blondaté, po ramena dlouhé vlasy si stáhla do ohonu a tmavě šedý kalhotový kostýmek byl jako ze škatulky. Vypadala profesionálně a impozantně. Přesně tak, jak ve svém oboru, kde se každý náznak slabosti tvrdě trestal, vypadat musela.

„Mám jen hodinu,“ dodala a mávla na jednoho z číšníků. „Potom musím na schůzku na stanici Paddington Green a ještě jsem si ani neprošla materiály.“

Většinu ze svých pětáctýřiceti let strávila Crawová u Metropolitan police, kde v současnosti pracovala na pozici vrchní inspektorky, což znamenalo, že pod sebou měla tým čítající něco kolem padesáti detektivů, policistů a podpůrného personálu, z nichž všichni se zabývali vyšetřováním vražd. Právě tahle její práce nás původně svedla dohromady, třebaže na počátku na mě – stejně jako na většinu lidí, s nimiž kdy spolupracovala – hleděla s hlubokou a neutuchající nedůvěrou.

Postupně se však náš vztah proměnil, obzvláště poté, co jí zmizel otec. Zoufale toužila po odpovědích, a když jí došly možnosti, neochotně se obrátila pro pomoc ke mně. Požádala mě, abych zjistil, co se s ním stalo, a díky tomu podle mě konečně pochopila,

jaký jsem. Viděla, co pro mě moje případy znamenají, jak mě pohlcují. Takle moje posedlost většinou mezi mě a ostatní lidi vrážela klín, ale s Crawovou to bylo přesně naopak. A přesto jsem nedokázal s jistotou říct, jestli spolu oficiálně chodíme, nebo ne. Měl jsem ji rád. Připadala mi atraktivní, zajímavá a nedostupná, jenže zároveň se mi zdálo, jako by se bála závazku, bála se udělat ten poslední krok. Snažila se chránit si pověst u Metropolitní, nechtěla přikrmovat supy, kteří kolem ní neustále kroužili, a můj ne zrovna zodpovědný přístup k zákonům a ochota, s níž jsem balancoval na jejich hraně, v ní vzbuzovaly odpor a vrhaly na náš vztah temné stíny. Když mě přepadla cynická chvilka, říkal jsem si, že její nechuť pojmenovat, co se mezi námi děje, ze všeho nejvíc připomíná zadní vrátka. Pokud bych někdy překročil hranici a dopadlo to se mnou špatně, mohla se ke mně otočit zády a vykašlat se na mě, aniž by tím jakkoli utrpěla její pověst nebo kariéra.

„Tak, cos dneska dopoledne dělal?“ zeptala se.

„Nic moc.“

„Netušila jsem, že práce na volné noze může být až takhle pohodová.“

Usmál jsem se a lokl si piva. „Zrovna jsem domluvil s jednou ženou z Minneapolis. Požádala mě, abych se pokusil vypátrat její sestru.“

Zadívala se na mě. „Minneapolis? Jako v *Americě*?“

„Klid,“ brzdil jsem ji. „Její sestra žije tady.“

„Aha. Výlet do Států by byl to poslední, co teď potřebuješ. Co se jí stalo?“

Pokrčil jsem rameny. „Dojela na nějakou vyhlídku na somersetském pobřeží, zamkla auto a slehla se po ní zem.“

„Vezmeš to?“

„Ano.“

Změřila si mě pohledem. Kdysi dávno bych její výraz považoval za prázdný a nečitelný, ale teď už jsem ji znal lépe, takže jsem ho dokázal rozklíčovat. Jakkoli se to zdálo být nepravděpodobné, měla o mě strach.

„Pracuješ ve stejném oboru jako já,“ připomněl jsem jí.

„Až na to, že já po uzavření případu nevypadám, jako bych strávila půl roku v první linii.“ Odmlčela se a prsty zabloudila k řetízku na krku. Viděla jizvy na mém těle a stejně dobře se seznámila i s těmi, které jsem světu neukazoval. „Jen nezapomeň na to, že ti před deseti měsíci diagnostikovali posttraumatickou stresovou poruchu.“

„Mírnou poruchu.“

„Mírná amputace je pořád amputace.“

„Jsem v pohodě,“ ujistil jsem ji.

„Měl jsi jít na terapii.“

„*Nepotřebuju* terapii. Jednou jsem omdlel a jednou jsem měl záchvat úzkosti. To je vše. Od té doby spím jako mimino.“ Ukázal jsem na nás dva. „Všechno je dobrý. Jsem šťastný.“

„Nesnaž se mi mazat med kolem huby, Rakere.“

Oba jsme se usmáli.

Dopil jsem pivo a všiml si, že mě pořád sleduje se stejným výrazem. „Měl bys myslet na svoji dceru,“ řekla. „A taky na Olivii.“

Mojí dceři Annabel bylo šestadvacet a Olivia byla její jedenáctiletá sestra. Sice jsme nebyli pokrevně spřízněni, ale vzhledem k tomu, že oba její rodiče zemřeli a zůstala jí jen Annabel, přijal jsem ji v podstatě za svou. Poslední týden školních prázdnin trávil obě spolu s několika Annabelinými přáteli na dovolené ve Španělsku.

„Jsem v pohodě, Crawová.“

„Poslyš, nebudu se tu s tebou dohadovat, ale *samozřejmě*, že spíš líp a cítíš se fajn, když se všechno vyvíjí dobře. Tak to v životě chodí. Teprve když přijde krize a všechno se začne hroutit, začneš trpět nespavostí a nedokážeš myslet na nic jiného.“ Na chvíli se odmlčela,

protože nám číšník donesl jídlo – salát a minerálku pro ni a sendvič pro mě. Jakmile jsme znovu osaměli, pokračovala: „Vím, co na to řekneš. Jak mám předem vědět, který případ se bude vyvíjet normálně a který skončí průserem?“ To vědět nemůžeš. Ale když už ti někdo drží nůž pod krkem, je na nějaké zjišťování *pozdě*.“ Pokrčila rameny a napíchlá na vidličku kousek kuřete. Crawová by mě nikdy nenutila k tomu, abych pověsil práci na hřebík, ale její námitky byly pokaždé stejné: ona se v Metropolitní řídila pravidly, měla jasné dané postupy a strukturu; moje práce žádná pravidla neměla. Nikdo mě nemohl zastavit – a nikdo mě nemohl zachránit před pádem do propasti.

„Jen mi slib, že nezrušíš tu páteční prohlídku u doktora,“ uzařela to. Po chvíli ticha ke mně zvedla oči. „Ano?“

Přikývl jsem, ale ve skutečnosti jsem na tu prohlídku úplně zapomněl.

„Abys neskončil jako Colm Healy, Rakere.“

Tohle mi taky často připomínala. Healyho jsme oba znali a oba jsme s ním pracovali: býval to výborný polda, dokud z něj série špatných rozhodnutí a vnitřních jizev neudělala trosku. Když jsem před deseti měsíci zjistil, že se pohřešuje, pustil jsem se do pátrání, a ten případ mě strhl a úplně semlel. Poprvé v životě mě přepadl záchvat úzkosti, omdlel jsem a celý měsíc jsem nedokázal spát víc než jen pár hodin v kuse. Nalezení Healyho se pro mě stalo posedlostí, protože mi připadalo, že mu kromě mě už nikdo jiný nezbyl. Nakonec jsem pravdu odhalil, ale v následujících měsících v Crawové vzkličil pocit, že pro mě to pátrání bylo jako tříška, které se nedokážu zbavit. Ten případ mě stále pronásledoval a podle ní ovlivňoval můj úsudek.

„Healyho případ tě úplně rozložil,“ řekla. „Nemohl jsi pro něj ale udělat víc. A rozhodně takhle nechceš znovu skončit.“

Přikyvoval jsem, abych jí dal najevo, že její slova vnímám. Ale tentokrát jsem mlčel z jiného důvodu: Crawová ve mně dokázala číst jako nikdo jiný – a já nechtěl, aby mě přistihla při lži.

Tu správnou chvíli, kdy jsem jí mohl popravdě přiznat, co jsem během pátrání po Healyem objevil, jsem už promeškal. Teď bylo pozdě, uplynulo příliš mnoho času. Klamal jsem ji moc dlouho. Mnohokrát jsem se jí chtěl se vším svěřit a pokaždé jsem uvažoval nad tím, jak by to dopadlo, jestli by mi odpustila, a pokaždé jsem dospěl ke stejnému závěru: neodpustila. Bylo by to na ni moc silné kafe.

A tak jsem mlčel.

A ve staré rybářské chatě na pobřeží jižního Devonu, kterou jsem zdědil po rodičích – v pokojích, v nichž kdysi žili oni –, zatím bydlel muž, o jehož existenci vědělo jen několik málo vesničanů, se kterými se každý den vídal. Ten muž si nyní říkal Bryan Kennedy. Tohle jméno bylo uvedeno na jeho bankovním účtu, na řidičáku i v cestovním pase.

On i já jsme ale znali pravdu.

4

Po odchodu ze *Srdcové královny* jsem zamířil na západ po Marylebone Road. I ve stínu vystoupala teplota tak vysoko, že byť jsem v korunách stromů lemujících chodníky pozoroval jemný vánek, na kůži jsem ho vůbec necítil.

Při chůzi jsem si vyřídil pár telefonátů.

Nejprve jsem zavolal svému starému kontaktu, Ewanu Taskerovi, s nímž jsem se spřátelil už v dobách, kdy jsem pracoval jako novinář. Tehdy dělal pro Národní kriminální zpravodajskou službu, z níž se posléze stala Agentura pro závažný organizovaný zločin, a ta se nakonec proměnila v Národní kriminální agenturu. Dnes už byl Task napůl v důchodu a omezoval se jen na občasnou konzultaci. Původně byl náš vztah založený na prospěšnosti – on mi předával informace o případech, které potřeboval zveřejnit, a já ho využíval jako svůj interní zdroj. Postupně se z nás však stali dobří přátelé.

Zvedl mi to po několika zazvoněních.

„Rakere? Jak se vede?“

„Jde to, Tasku. Co u tebe?“

„V pohodě. Ještě pořád se dokážu vymočit bez pomoci.“

„To se vždycky hodí. Máš na mě chvílku?“

„Jasně. Do čeho ses zamotal tentokrát?“

Usmál jsem se. „Do ničeho. Zatím.“

„No, aspoň že tak. Nenuť mě, abych si na tebe došlápl a násilím ti cpal prášky do pusy. Možná jsem starej, ale tobě bych ještě dokázal nakopat zadek.“

„O tom nepochybuju,“ přitakal jsem a vzpomněl si na pilulky, o nichž se zmiňoval. Spočívaly v neotevřené bílé lahvičce u mě doma – antidepressiva, která mi předepsal doktor na sklonku loňského roku, poté co mě srazil na kolena ten případ s Healyem. Úzký kruh přátel, včetně Taska, žil v domněni, že se ty léky staly součástí mého každodenního života. Ve skutečnosti jsem nikdy nezapil ani jeden, protože se mi přičila představa, že bych nad sebou neměl naprostou kontrolu.

Raději jsem z toho tématu vykličkoval.

„Tasku, potřeboval bych hlášení o pohřešované osobě z loňského října – Lynda Korinová. Lynda s ypsilon a Korinová psáno K-O-R-I-N-O-V-Á. Zmizela někde u Stoke Pointu, dvacátého osmého října.“

„Stoke?“

„Jo. Psáno, jak slyšíš. Je to v Somersetu.“

„Jasně. Hledáme nějaký nemilý překvapení?“

„Myslíš jako, jestli má trestní záznam? Nevím. Podle mě ne.“

„I tak to radši zkouknu. Znáš datum narození?“

„Jo – třináctého září 1952. A ještě jedna věc – sháním se taky po kamerových záznamech z toho místa. Zajímá mě den před jejím zmizením a možná i den poté. *Jestli* se k nim teda dostaneš. Někde tam musejí být, patří k vyšetřování. Jen nevím, jestli je to video digitální nebo na disku. Doufám, že digitální.“

„Podívám se a dám vědět.“

„Super. Díky moc.“

Došel jsem ke vstupu do stanice Edgware Road. Kůži mi pokrývala vrstvička lepkavého potu a měl jsem pocit, jako bych cestou uhýbal snad milionu turistů ohánějících se foťáky a mobily. Na

okamžik jsem se zastavil a hledal v kontaktech druhé číslo. Další starý známý z dob mé novinářské praxe: hacker, který si říkal Spike. Znali jsme se celé roky, a přestože jsme se osobně nikdy nesešli, byl to velmi užitečný kontakt. Měl jsem díky němu snadný přístup k e-mailovým účtům, telefonním i bankovním záznamům a osobním údajům, a přitom stačilo jen přimhouřit oči a tvářit se, že nevím, jak moc je jeho konání nelegální.

Jakmile mi to zvedl, popsal jsem mu, co přesně potřebuju.

„Takže v podstatě všechno, co o téhle Korinové dokážu vyhrabat?“ ujišťoval se.

„Telefonní záznamy, e-maily, finance, cokoli.“

„Chceš to nějak zúžit?“

Zamyslel jsem se.

„Korinová zmizela dvacátého osmého října, takže mi jen pro jistotu vytáhni všechno z doby šest měsíců před tím – a pak deset měsíců poté, až do současnosti.“

„Máš to mít.“

„Díky, Spikeu. Jak dlouho to podle tebe bude trvat?“

„Borci mého kalibru?“ Spike se odmlčel a nastalé ticho přerušoval jen zvuk propisky klapající o desku stolu. „Něco bych pro tebe mohl mít už zítra.“

Zamířil jsem do metra.